

BOZSIK PÉTER

Budai elégiák

1.

*Egy képlettel indult.
Álmomban. 5/4-szer
4,44. Az első számról nem
tudtam, mi. (Lebet, 4/5 volt.)
A második viszont
meteorológiai állandó.
Melyből sokkal pontosabban
lebet kiszámítani (megjósolni?)
az eljövendő időt. Valami π -féle szám.
A képlet többi részét – az elejét –
elfelejtettem. Ezzel párhuzamosan
egy rímelő sorpár csengett fülemben:
„énrajtam már semmi sem segít,
nem foghatom meg többé nőm seggit”.
Így ébredtem, fogvacogva.*

*Csontjaimban minden hideg,
mit kilebelt magából e tél.*

2.

*Hol most lakom, ez az én hazám.
Konvektor kotyog, mállik a falról
a vakolat. Mellettem E. fekszik.
(L-alakban fekszünk.) Hideg testem mellett
felejtett könyvét rugdalja szüntelen.
Úgy alszik, ahogy álmában hagyta az alkohol.
Néha horkant egy picit.
Miközben azon kapom,
hogy megint sajnálom
magam.*

*Kényszerzubbonyt adott rám az alá-
valóság.*

3.

*És e félá-
lomban kavarnak az elmúlt
napok eseményei:
ahogy a Soproni vendéglőben
vedelek T-vel, fahordás, szerelők,
szerkesztés, anyósom, anyósom anyósa,
kábelek és csövek, micsoda buli, őrület,
hisztéria, feleség, dulakodás,
beteg, kisebbik gyerekem,
pálinkák, borok,
és mindenütt hideg, hideg.*

Jégkristályrács szívemen.

4.

*Roszsabb vagyok, mint lírai
énem: nem bocsájtok és
nem felejték.*

*Megbocsátani csak Isten...
Felejteni csak a szenilisek...*

5.

*A Margit hídon baktattam
Pestről Budára
egy félig zúllott est
és vagy fél tucat cigi után.
(Utóbbi miatt hányinger gyötör.)
A vízen fehér jégkockák úsztak,
mintha fölnagyított whisky-reklámban.
Akkor, ott tudtam valamit.
És homlokom előtt elszállt
egy jégtáblányi sirály.
Éreztem, ahogy hókásává
sűrűsödik vérem.
Ellenállhatatlanul tört rám
a vizelési inger. De féltem,
jégspirált hugyozok.
A Darázsfészekben enyhült
(finomodott?)
valamelyest a kín, petyhüdt
alkoholisták között.*

6.

*Tegnap „fűbe haraptunk”.
Éreztem, ahogy a hókristályok
fölolvadnak ereimben
és engedni kezd a fagy.
Pletykáltunk, akárha vénasszonyok.
Hazáig röhögtünk mindenen.*

*Máma már nem mag-
hasadtam tovább.*

7.

*Megkopott ezüstpénz volt
fölköttem a nap,
mikor eszembe jutott
Mr. King egy mondata:
„Az agy olyan izom,
írja, amely képes arra,
hogy megváltoztassa a világot.”*

*Agyam helyén hólabda
zúgó kotrógépekkel.*

8.

*„A szívem hasad meg”,
mondta a keresztapát
játészó Al Pacino bátyjának,
a kissé gügye Fredónak,
amikor kiderült, hogy az elárulta őt.
A történet végét tudjuk,
és a mondat is őszintének tűnt.*

*Így éreztem most magam,
amikor fiam,
egy semmiség miatt,
váratlanul fölsírt a telefonba.*

Buda, 97. január